

Fragment uit *Meer avonturen van de dappere ridster*, Janneke Schotveld, Van Holkema & Warendorf, 2022. Dit fragment mag uitsluitend gebruikt worden voor educatieve doeleinden en mag niet verder worden verspreid.

Fietje van de Fuchsiastraat

34

REN JE DE FUCHSIASTRAAT? Dat fijne straatje dat vol staat met huizen die zo oud zijn dat ze heel veel te vertellen hebben, als ze dat zouden kunnen. Het verhaal van de familie Meijer en hun tragische lot, over het lange leven van mevrouw Bielemans of dat van de kleine Youssef die grootse daden ging verrichten.

In één van die huizen zit een winkeltje, klein, maar fijn. Het is een pijpenla, nog geen drie meter breed, maar wel tien meter lang. En het allerbelangrijkste: het staat van onder tot boven vol met boeken. Boeken als mensen: kleine, grote, dikke, dunne, brede en smalle boeken. Met lieve, zielige, spannende, enge en grappige verhalen erin. Kinderboeken zijn het, voor mensen van nul tot honderdnegen.

Het is het lievelingswinkeltje van de ridster. Daarom fietst ze regelmatig langs om een fijn boek te kopen. Als ze zelf niet genoeg avonturen beleeft naar haar zin, dan leest ze er graag over, vandaar.

Vandaag was een beetje een saaie dag geweest, dus ze had weer eens zin in een lekker spannend boek. Ze zette haar fiets bij de boom tegenover de winkel en daarna ging ze naar binnen. Het belletje tingelde vriendelijk.

‘Hoi!’ riep de ridster. ‘Ik ben het!’

Het was stil in het winkeltje. Vreemd. Of, nou ja, zo gek was het nou ook weer niet. Het was wel vaker stil in het winkeltje, want zo veel mensen komen er niet meer om boeken te kopen. Ze bestellen ze online, of lezen ze op de iPad, of ze lezen helemaal niet meer. Dat laatste kon de ridster zich niet voorstellen. Hoe kon je nou genoeg hebben aan alleen je eigen leven? Dat is toch saai?

Maar nu was zelfs Fietje er niet. Fietje was de eigenaar van de winkel, de ridster kon het heel goed met haar vinden.

‘Hoohoi!’ riep de ridster nog eens.

‘Niemand, niemand, niemand!’ riep ineens iemand.

De stem was van Fietje en kwam van het magazijn achter de winkel. Er klonken doffe klappen.

De ridster trok haar zwaard en rende erheen. *‘Opzij, opzij!’* riep ze, terwijl ze het magazijn binnenstormde.

Daar stond Fietje, met een woeste blik in haar ogen en een boek boven haar hoofd. Om haar heen lagen ook allemaal boeken. Lukraak op de grond gesmeten. Sommige met een gebroken rug, sommige met gekreukelde pagina's, andere waren op hun pootjes terechtgekomen en zagen er ongeschonden uit.

De ridster liet haar zwaard zakken. 'Wat dóé je!?'

'Niemand leest nog. Boeken zijn nutteloos.' Fietje hief het boek boven haar hoofd nog hoger en maakte aanstalten om het met kracht op de grond te gooien.

'Leg onmiddellijk dat boek neer!' schreeuwde de ridster.

Ridsters kunnen iets met hun stem waardoor zelfs de grootste boef luistert.

Fietje van de Fuchsiastraat was natuurlijk geen boef, maar ze was echt erg over haar toeren en ze zag eruit alsof ze het liefst door zou gaan met boeken smijten tot ze allemaal kapot op de grond lagen. Toch deed ze wat de ridster verlangde. Ze legde het boek op het bureau en plofte uitgeput in de stoel.

De ridster staarde naar de ravage op de grond. '*De kleine kapitein, Dolfje Weerwolfje, De boze heks, Rotkat*, weet je wel hoeveel kinderen hiervan genieten?'

Fietje gaf geen sjoege, ze staarde leeg voor zich uit.

De ridster raapte de boeken voorzichtig op, alsof het levende wezens waren.

'Arme Mees Kees,' zei ze, terwijl ze het boek op tafel legde. 'Ben je zomaar zonder krijtje door de lucht gevlogen?' zei ze, toen ze Superjuffie oppakte. 'Uit de boom gevallen, jongens?' troostte ze de jongens van de waanzinnige boomhut.

En zo ging het maar door.

Ze sprak de boeken geruststellend toe, aaide ze over hun kaft, streek omgevouwen pagina's glad en legde ze netjes op tafel. Toen ze alle boeken van de grond had geraapt, ging de ridster op het bureau zitten en keek Fietje aan. 'Zo, en vertel me nu maar eens even rustig wat er aan de hand is.'

'Ze komen niet meer,' zei Fietje.

'Wie?'

'De kinderen. Er gaan soms dagen voorbij zonder dat ik ook maar één kind zie, wil je dat wel geloven? Ze hebben de rust niet meer om een boek te lezen, ze willen alleen nog maar filmpjes kij...'

De ridster sloeg met haar zwaard op tafel en tufte op de vloer. 'M'n grootje, wat een onzin!'

'Bah!' Fietje keek boos naar de klodder op haar vloer.

‘Sorry,’ zei de ridster. ‘Maar je kraamt ook zulke rare dingen uit. Kinderen zijn dol op verhalen, kinderen kunnen zelf de geweldigste verhalen verzinnen, de hersens van kinderen zijn zo soepel als een elastiekje. Daar kan menig volwassene nog een voorbeeld aan nemen.’

‘Nou, waar blijven ze dan?’ vroeg Fietje. ‘Ik zit soms tegen mezelf te praten om te kijken of mijn stem het nog wel doet, zo stil is het hier.’

‘Dat komt niet door de kinderen!’

‘Niet?’

‘Nee, dat komt door de volwassenen!’ zei de ridster. ‘De ouders en de juffen en de meesters. Die vertellen geen verhalen meer, die reppen alleen maar van d’s en t’s en spreekbeurten en vioolles en welke tafels hun kinderen moeten kennen en als ze daar even niet over zeuren kijken ze op hun telefoon.’

‘Ja,’ verzuchtte Fietje, nadat ze de woorden van de ridster even had laten bezinken. ‘Daar heb je waarschijnlijk gelijk in.’

‘Wis en waarachtig heb ik gelijk!’ riep de ridster.

‘Nou ja, dat verandert niets. Ik ga mijn winkeltje verkopen en iets anders worden.’

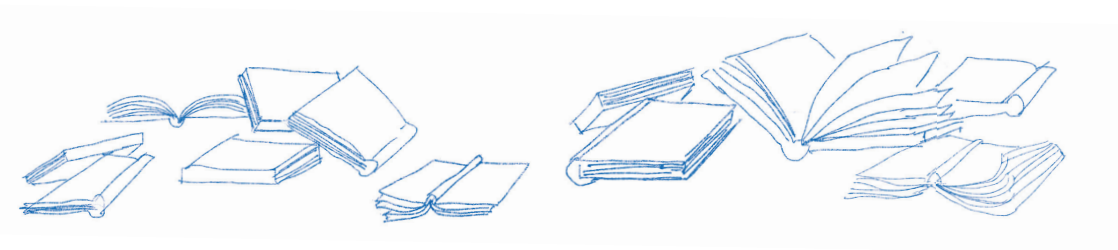
‘Wíl je iets anders worden?’ vroeg de ridster.

Fietje keek met waterige ogen naar de ridster. ‘Nee. Ik ben precies wat ik wil zijn.’

‘Geef me twee weken,’ zei de ridster.

‘Waarvoor?’

‘Wacht maar af.’

Het nieuws ging als een lopend vuurtje door de stad: de dappere ridster bezocht iedere ochtend een school! Zomaar een school, je wist nooit wanneer ze kwam en naar welke groep ze ging. Dan nam ze de les over van de leerkracht, las een spannend verhaal voor en... stopte halverwege!

En als er iemand kon voorlezen, dan was het de ridster wel. Ondraaglijk was het. Al die kinderen bleven vol spanning achter. Werd Doornroosje ooit nog wakker?

Wat stond er in de brief? Wat was er met Violet's ouders gebeurd? Wordt Tonjes beste vriend weer beter? Wie had er op de kop van de mol gepoept? Ze wisten het niet.

Onverbidlijk klapte de ridster het boek dicht en vertrok. Zo ging het twee weken lang.

's Morgens keken kinderen vol spanning uit het raam, zou de ridster vandaag bij hún school op bezoek komen? En zou ze dan het verhaal wél uitlezen?

Ze kwam, maar ze las nooit het verhaal uit. Wel liet ze een briefje achter met daarop de titel van het boek en de naam van de schrijver, en welk boekwinkeltje in de stad het boek zeker weten op voorraad had.

'Aaaah,' zeurden de kinderen bij hun juffen, moeder en opa's en desnoods bij de burens. 'Mogen we alsjeblieft dat boek kopen?'

En zo kwam het dat het in het kleine winkeltje van Fietje van de Fuchsiastraat drukker werd dan ooit. En niet alleen bij Fietje. In het hele land gingen ridsters op pad om voor te lezen op scholen. Juffen, meesters, oma's, opa's, vaders en moeders stonden in de rij om binnen te komen bij de boekwinkel in de buurt. Soms ook kinderen zelf, met het pinpasje van hun ouders brandend in hun zak. Fietje genoot. Ze vertelde, ze raadde de mooiste verhalen aan, ze bestelde het ene boek na het andere bij en ze glunderde als ze zag dat een meisje of een jongen naar buiten stapte met een nieuw boek als een schat stevig tegen zich aan geklemd.

Toen de ridster twee weken later bij het winkeltje afstapte, zag ze dat het nog steeds hartstikke vol was binnen. Mensen van nul tot honderdnegen scharrelden langs de kasten om iets moois uit te zoeken. De ridster zwaaide door de etalageruit naar Fietje, die niet terugzwaaide omdat ze het veel te druk had. Tevreden steeg de ridster op haar fiets en ging op pad, want een ridster heeft altijd wat te doen.

